

GRİNİN AĞIR TONUNA KARŞIN ÜLKEMİZİN DÖRT BİR YANINI GÖKKUŞAĞIYLA BOYAYALIM

Değerli Üyemiz,

Son bültenimiz ile sizlere seslendiğimizden bu yana ülkemiz tarihi günler yaşadı. Yüreğimizi burkan canımızı yakan birçok olumsuzluk, ölümler, savaş çıkırtkanlıkları, iş cinayetleri bir yana; Türkiye halklarının en uzun, en onurlu, en kitlesel direnişine sahiplik etti bu topraklar.

Gezi direnişi toplumun her kesimine can verdi, bu ülke halkları AKP iktidarına hep birlikte, yüksek sesle “dur!” dedi. “Ağacıma dokunamazsın”, “İnancıma dokunamazsın”, “Bedenime karışmazsın”, “Köprü yapamazsın”, “Savaşa giremezsin” “Ne giyeceğime, ne içeceğime, yaşam tarzıma sen karar veremezsin, yaşam alanıma dokunamazsın “ dedi.

“Klavye gençliği” diye tabir edilen, apolitik görülen gençler, polis şiddetine, kindar-dindar gençlik diye ayrıştırılmaya, geleceksizliğe karşı kol kola hep birlikte, en yaratıcı, en umutlu, en sosyal, en güler yüzlü şekilde mücadele ettiler.

“3 çocuk doğur”, “Benim istediğim gibi doğum yap”, “Sana çizdiğim sınırlar içinde yaşa”, “Tecavüz bebeğini doğur”, “Eve kapan” denen kadınlar; kırmızılı kadın olarak Gezi parkında, siyahlı kadın olarak TOMA’nın önünde, direnen kadınlar olarak kitlenin en önünde yer aldılar.

Toplumun her kesiminden insanlar kolkola mücadele ettiler ve Gezi’de kolektif yaşamın en güzel örneklerini sergilediler. Paranın geçmediği, kimsenin kimseye karışmadığı, cinsel tercihi, cinsiyetine, kimliğine bakmadan omuz omuza durulduğu bir ortamda herkesin nasıl güler yüzlü olduğunu hep birlikte gördük ve güzel günlerin provasını gerçekleştirdik. Gezi parkı direnişi ülkenin her yanına yayıldı, bütün parklar “Gezi” oldu. “Gezi ruhu” diye tabir edilen, mücadelenin, dayanışmanın, direnmenin, empatinin ruhu bu ülke topraklarının tümüne yayıldı. İstanbul’dan Ankara’ya, İzmir’den Antakya’ya, Adana’dan Diyarbakır’a her yerde bu ruhla mücadele edildi.

Gezi’ye doğru aslında toplumun her kesiminin tepkisi çekmiş bir AKP iktidarı vardı ve insanlar bölük bölük sokaklardaydılar, Gezi bu itirazları birleştirdi.

İsteklerimiz İçini Gezideyiz

Gezi evvelinde ülkenin içerisinden geçtiği zaman dilimine bakarsanız AKP’nin yürütemediği dış politikanın, emperyalist politikaların sözcülüğünün ve savaş çıkırtkanlığının bedelinin Reyhanlı’da yitirdiğimiz 51 vatandaşımız ile ödedik, Sayın Başbakan bu süreçte bölgeye gitmek yerine ABD’ye gitti. Hatay halkı AKP’nin dış politikasına karşı sokaktaydı.

Başbakan Erdoğan “Reyhanlı’da 51 sünni vatandaşımızı katlettiler” diyerek yaptığı ayrımcılığı gün yüzüne vururken, diğer yandan 3. köprüye Yavuz Sultan Selim ismini vererek kör göze parmak şeklinde alevi yurttaşların canlarını daha da yaktı. Aleviler ayrımcılığa karşı sokaktaydı.

Çalışma yaşamı her geçen gün kuralızsızlaştı, sendikalar yasası ile örgütlenmenin değil, örgütsüzlüğün önü açıldı. Her ay iş cinayetlerinde onlarca işçi yaşamını kaybederken hiçbir önlem alınmamaya devam edildi. İşçiler can güvenlikleri için sokaktaydı.

AKP iktidarının politikaları en çok kadınların yaşamlarını etkiliyor, başbakan Erdoğan’ın egemen eril dili en çok kadınların canını yakıyordu. Ve kadınlar son yıllarda kürtaj yasağına karşı, tacize, tecavüze, şiddete karşı, “benim bedenim, benim kararım” diyerek, “eşit işe eşit ücret” isteyerek sokaklardaydı.

Eşit ve onurlu bir şekilde yaşamak istiyoruz diyen Kürtler açlık grevleriyle, gösteriler ile sokaktaydı.

Alkol yasağı, 4+4+4 gerici eğitimi, demokrasi ve barış talebi ile kitleler hep sokaklardaydı.

Tüm bunları üzerine Başbakan Erdoğan’ın halkına diktatörleri aratmayacak şekilde “Çapulcu” “Ayyaş” “Ayak Takımı” demesi, halkın üzerine bombalar yağdıran, şiddet uygulayan polisleri “Kahraman” ilan etmesi bu direnişi daha da büyüten ve birleştiren bir rol oynadı. Ve ülkesi ayaktayken Tunus’lara Fas’lara giden Başbakana bu halk sokaklarda, hep birlikte “GİT!” dedi.

Gezi Direnişi’nde 6 canımızı kaybettik. En demokratik şekilde eylemlere katılan bu ülkenin geleceği olan gençler polis şiddeti ile öldürüldü. Onlarca kişi gözünü kaybetti, yaralandı. Binlerce insan gözaltına alındı. Ethem’i Ankara’da, Ali İsmail’i Eskişehir’de, Mehmet’i

Kadıköy, 10 Temmuz gecesi

İstanbul'da, Medeni'yi Diyarbakır'da, Abdullah'ı ve Ahmet'i Antakya' da aramızdan aldılar. Sorumluların cezalandırılması bir yana katiller korundu, deliller saklandı. Bu ülkenin valileri sorumluların bulunması için mücadele edeceğine, gerçekleri açığa çıkaran gazetecileri tehdit ettiler. Ne halkına şiddet uygulama emrini veren polis amirleri, ne de mülkü amirler hiçbir ceza almadı. Taksim Dayanışması'nın 4 talebinden biri olan sorumluların yargılanması ve görevden alınması talebi halen en yakıcı şekilde ortada duruyor ve bizim mücadelemiz devam ediyor.

Diren TMMOB Gezi bizimle

Gezi TMMOB'nin toplum için ne anlam ifade ettiğini göstermesi açısından oldukça önemliydi. TMMOB'ın yıllardır yürüttüğü mücadeleler, verdiği emekler, açtığı davalar Gezi'de karşılığını buldu. Dayanışmanın sekreterliğini yürüten odalar, 2 yıl evvelden açtıkları davalar ile yürütmeyi durdurma kararları aldılar. Gezi direnişi sürecinde halk TMMOB'ı daha yakından tanıdı. TMMOB'a bağlı odaların nükleer santrallere, HES'lere, kentsel dönüşüme, GDO'lu besinlere, özelleştirmelere karşı yürüttüğü mücadeleyi düne göre daha yakından gördü, daha çok sahiplendi.

İktidar TMMOB'un işlevini zaten biliyordu. 2009 yılından bu yana kanun hükmünde kararnamelemlerle, yönetmelikler ve yasa tasarılarıyla yapmaya çalıştıklarının bir kısmını TMMOB yöneticilerinin göz altına alındığı gece, İmar Yasası'na ek bir maddeyle gerçekleştirdi. Ve o gece ülkenin dört bir yanında on binlerce insan "Diren TMMOB" diyerek sokaklara çıktılar.

Gezi'nin dağıtılması sonrasında mahallelerde kurulan forumlarda en çok davet edilen TMMOB'a bağlı odalar oldu. "Bilimi ve tekniği emperyalizmin ve sömürgecilerin değil, emekçi halkımızın hizmetine sunmak" için en güçlü zeminleri forumlarda bulduk.

Gezi direnişi boyunca "gündüz işe, gece direnişe" diyerek sokaklara çıkan yüzlerce genç mühendis ile karşılaştık. Çalışma koşulları gün geçtikçe kötüleşen, fazla mesailerini alamayan, güvencesizliğe karşı mücadele etmek isteyen genç mühendisler Haziran'da sokaktaydı. Ve birçoğunun yolu ilk kez TMMOB ile burada kesişti, odalar örgütlenmenin bir aracı olarak kafalarında yer etti. Odalara gelecek vakitleri olmayan, tanımayan, çalışma koşullarından bunalmış mühendislerle ulaşmanın yol yöntemlerini geliştirmek için asgari ücret protokolü çalışması gibi bir dizi çalışmayı önümüze koymanın zorunluluğunu da Gezi bir kez daha göstermiş oldu.

İktidar yöneticilerimizi gözaltına alarak gözümüzü korkutmaya, yetkilerimizi kırarak üyelerimizin sicillerini tutmamızı ve en önemlisi bundan sonraki yürütecekleri talan politikalarına karşı karşılarına dikilmemizi engellemeye çalışıyorlar. Gezi bize gösterdi ki, her ne kadar daha iyi yapabileceklerimiz olsa da, TMMOB bu ülke için demokrasi ve özgürlükler mücadelesinin en önemli yapıtaşlarından bir tanesidir. İktidarın tehditleri bizi korkutmak bir yana, yolumuzun doğruluğunu göstermiş ve bundan sonra meslek alanlarımızdan doğru halkımız ile birlikte mücadelenin en önemli görevimiz olduğunu göstermiştir.

Biz kazandık

Yaşadığımız dört aylık süreçte hoşnut olmadığımız birçok şey henüz değişmedi ama biz kazandık. Sıcak haziran günlerinden sonra ülkemize demokrasi gelmedi, baskı daha da arttı ama yine de biz kazandık. Çünkü artık farklılıklarımıza rağmen yan yana durmayı biliyoruz. Biliyoruz ki demokrasi denen şey ağır bedeller ödenerek parça parça tesis edilebiliyor ancak. Ve korkmuyoruz artık sesimizi yükseltmekten.

Gezi sonrası sürece bakarsak AKP'nin demokrasi paketinin fos çıktığını hep birlikte gördük, kendi halkına zulüm eden bir iktidarın çıkaracağı paketten çok da beklentimiz yoktu aslında. Bir iki makyajın dışında demokrasiden uzak seçim yatırımı olan bir paketle karşılaştık. Adına demokrasi dedikleri paketinin ilanının ardından Mimarlar Odasına kaçak yayın bulunduruyor iddiası ile baskın düzenlendi. Seçim barajı kaldırılmadı, gösteri özgürlüğü yine şartlarla sınırlandı. Anadilde eğitim özel okul koşuluna bağlandı.

Demokrasi lafları edildikçe ülkemizde çeteler cirit atmakta ellerini kollarını sallayarak sokak ortasında uyuşturucu pazarlamakta ve rahatlıkla insan öldürmektedir. İstanbul Gülsuyu'nda aylardır olanlara müdahale edilmemesi sonucu çeteler Hasan Ferit Gedik'i katlettiler. Ve tıpkı Ali İsmail'in öldürülme görüntülerinin silinmesi gibi, Hasan Ferit'in de gömleği kayboldu.

Ülkemizde demokrasi açısından bu gelişmeler yaşanırken iktidar ve küçük ortağı MHP, Suriye'ye "demokrasi" "getirmek için kolları sıvamış durumda. Halkın yüzde 76'sı Suriye'ye müdahaleye karşı iken Suriye'ye asker gönderme yetkisi teskere ile onaylandı. Emperyalistlerin ileri karakolu görevi için ağız sulanan hükümet ülkemizi adım adım savaşa sürüklüyor. Oysa biz bu oyunu Irak'ta gördük, Mısır'da, Libya'da gördük. Şimdi Suriye yağmalanmak isteniyor. Adına muhalif denen çeteler destekleniyor. Hatay Reyhanlı'da kaybettiğimiz insanlarımızın kanları daha kurumadı, Ceylanpınar'da insanlarımız her gün ölümle burun buruna. Tüm bunlara rağmen hükümet ısrarla Suriye'ye müdahaleden yana tavır almakta. Kaşla göz arasından halkın çoğunluğunun sesine kulak kabartmadan çıkartılan teskere ile neler amaçlandığı ve bu yetkinin nasıl kullanılacağı halkla paylaşılmalı ve Suriye'ye müdahale hayallerinden vaz geçilmelidir.

Tüm bu olumsuz tablodan kurtulmanın yolunu Gezi bize gösterdi. Bir arada durma, farklılıklarımızı ortadan kaldırarak insani taleplerimiz için birlikte mücadele etmenin yolu ve yöntemini gördük. Ve savaşa ancak bu birlikteliği korudukça dur diyebiliriz. Çeteleri ancak böyle engelleyebiliriz, Demokratik taleplerimizi ancak böyle elde edebiliriz. Grinin ağır tonuna rağmen nasıl gökkuşağına boyandıysa ülkenin dört bir yanındaki merdivenler, tüm farklıların tüm renklerin kardeşliğini yan yana durarak başarabiliriz. Sorunlarımız çok, yolumuz uzun ama ne demiştik;

BU DAHA BAŞLANGIÇ MÜCADELEYE DEVAM...

38. Dönem Yönetim Kurulu adına
Yönetim Kurulu Başkanı
Beyza Metin